

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΟΥΜΕ;

Τι είναι ο θυμός μας. Τά πειράματα του δόκτορος Μέγιερ. Οί αδένες του θυμού. Προσέχετε την Παρασκευή και το Σάββατο! Ποιά είναι ή ώρα του θυμού. Πόσο διαρκεί ο θυμός μας; Το ξέσπασμα του θυμού κλπ, κλπ.

ΑΡΑΓΕ όταν θυμώνετε, έχετε στ' αλήθεια την πρόθεσι να θυμώσετε; Με άλλα λόγια «τὸ θέλετε», ὅπως λέμε συνήθως; Ένας Γερμανὸς ψυχίατρος, ὁ δόκτωρ Μέγιερ, μας δίνει μιὰ ἐξήγησι, πὺ εἶνε ἡ τελευταία λέξι τῆς ἐπιστήμης. Ξέρετε γιατί θυμώνουμε; Ἐπειδὴ μερικοὶ ἀδένες τοῦ σώματός μας, σὲ ὠρισμένες συνθήκες, λειτουργοῦν ἄξαφνα κι' ἔτσι ἀναστατώνεται δίχως νὰ τὸ θέλωμε ὀλόκληρος ὁ ὄργανισμός μας. Ἡ ἐκρίσεις συνεπῶς αὐτῶν τῶν ἀδένων δημιουργοῦν τὴν ταραχὴ τοῦ σώματός μας πὺ λέγεται θυμός. Ὅταν εἴμαστε ἡσυχιοι, μοιάζουμε μ' ἕνα ποτήρι καθαρὸ νερό. Ἄξαφνα, μιὰ στάγωνα κόκκινου χρώματος στάζει μέσα στὸ ποτήρι. Τὸ νερὸ ἀμέσως χρωματίζεται. Δὲν εἶνε πειὰ ὅπως πρῶτα: ἔ, λοιπὸν, κάτι τέτοιο συμβαίνει καὶ μετὸ θυμό.

Ὁ δόκτωρ Μέγιερ, ὅπως ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες, ἐπαλήθευσε αὐτὴ τὴ θεωρία τοῦ μ' ἕνα σωρὸ πειράματα πὺ κατέληξαν σὲ περιέργα καὶ ἀξιοπρόσεχτα συμπεράσματα. Νὰ, παραδείγματος χάριν, ἕνα ἀπὸ αὐτά:

Ὁ Γερμανὸς ψυχίατρος παρακάλεσε πενήντα μεγάλες μαθήτριες ἑνὸς περιφήμου παρθεναγωγείου τοῦ Βερολίνου νὰ σημειώσουν σ' ἕνα τετράδιο τὶς διάφορες κρίσεις πὺ θὰ τὶς ἔπιαναν — ἂν συνέβαινε φυσικὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα — κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἑβδομάδος. Ξέρετε τώρα τί παρατηρήσεις ἔκανε ὁ δόκτωρ Μέγιερ ἐξετάζοντας αὐτὰ τὰ τετράδια; Πολὺ παράξενες! Ἐπρόσεξε ὅτι μερικὰ ἐξωτερικὰ αἰτία, ὅπως ἡ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος καὶ ἡ ὥρα, ἦσαν ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους παράγοντας τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν ἀδένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μετὶ τὶς ξαφνικὲς ἐκρίσεις τοὺς, ἔκαναν τὶς μαθήτριες νὰ τρελλαίνονται ἀπὸ τὸ θυμό τους! Τὴν Παρασκευὴ καὶ τὸ Σάββατο, παραδείγματος χάριν, ἡ νέες αὐτὲς εἶχαν τὶς περισσότερες κρίσεις θυμοῦ. Ἐπίσης καὶ ἡ ὥρα πὺ προηγείτο τοῦ βραδυνοῦ φαγητοῦ τοὺς ἦταν πιὸ θυελλώδης ἀπὸ κάθε ἄλλη ὥρα τῆς ἡμέρας.

Αὐτὲς ἡ παρατηρήσεις μαζί μ' ἕνα πλῆθος ἄλλες, ὠδήγησαν τὸν ψυχίατρό μας στὴν λύσι τοῦ αἰνίγματος τοῦ θυμοῦ. Γιατὶ θυμώνουμε λοιπὸν; Γιατὶ, ἀπλούστατα, δὲν φταίμε ἐμεῖς, ἀλλὰ μερικοὶ ἀδένες μας πὺ θρίσκονται ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὰ νεφρά μας. Ὅταν οἱ ἀδένες αὐτοὶ ἐρεθισθοῦν, ἐκρίνουν αὐτομάτως μέσα στὸ αἷμα μας ἕνα μέρος τοῦ ὑγροῦ του. Τί συμβαίνει τότε; Τὸ ζάκχαρο διαλύεται ἀμέσως μέσα στὸ αἷμα (ποιὸ; δὲν ξέρετε ὅτι τὸ ζάκχαρο εἶνε ἕνα τονωτικὸ;) καὶ τὸ αἷμα ἀποκτίνει ἄξαφνικὰ μιὰ ἔντονη δραστηριότητα. Συγκεντρώνεται δηλαδὴ στὴν καρδιά, στοὺς πνεύμονες, στὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα. Ἡ κυκλοφορία παίρνει ἕνα γρήγορο ρυθμὸ καὶ τὸ σῶμα μας γίνεται γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ μηχανὴ ἔτοιμη νὰ ἐκτραγῆ.

Μὰ—θὰ ρωτήσετε—τί εἶνε ἐκεῖνο πὺ προκαλεῖ τὸν ἐρεθισμὸ τῶν ἀδένων μας; Τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Μέγιερ μᾶς δίνουν μιὰ σχετικὴ ἀπάντησι. Ἡ ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος καὶ ἡ ὥρα πὺ προηγείτο τοῦ δείπνου, εἶνε δυὸ ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κλειδιά αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου. Ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ προηγούμενο πείραμα, ἔκανε κι' ἕνα ἄλλο: Παρακάλεσε 145 γυναῖκες διαφορετικῆς ἡλικίας καὶ κοινωνικῆς τάξεως, νὰ καταγράψουν τὶς κρίσεις τοῦ θυμοῦ τοὺς ἐπὶ μιᾶ ὠρισμένη ἑβδομάδα. Ἐ, λοιπὸν, 102 ἀπὸ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἔλαβαν χώρα τὴν Παρασκευὴ καὶ τὸ Σάββατο. Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε κανένα μυστήριον, γιατί ἐξηγεῖται φυσιολογικῶς μετὸν πιὸ εὐκόλο τρόπο. Τὶς δυὸ τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος τὰ νεῦρα τῶν γυναικῶν εἶνε πιὸ κουρασμένα, πιὸ εὐερέθιστα ἀπὸ τὶς ἄλλες ἡμέρες. Τὴν Παρασκευὴ καὶ τὸ Σάββατο ἡ δουλειὲς εἶνε περισσότερες, ἡ ἐπιθυμίαι γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς Κυριακῆς πιὸ ἔντονες καὶ πιὸ ἀνυπόμονες καὶ γενικῶς ὀλόκληρος ὁ ὄργανισμός μας τὶς δυὸ τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος θρίκεται σ' ἕνα εἶδος ἐξάφνης. Ἀντιθέτως ἡ πιὸ ἡσυχες ἡμέρες εἶνε ἡ Δευτέρα καὶ ἡ Τρίτη. Ἡ ὥρα ἐπίσης πὺ προηγείτο τοῦ δείπνου εἶνε ἰδιαίτερος ἐπικίνδυνος. Ἡ πείρα μᾶς δείχνει ὅτι αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ περιπτώσεις τοῦ θυμοῦ εἶνε περισσότερες ἀπὸ κάθε ἄλλη ὥρα τῆς πρωίας ἢ τοῦ ἀπογεύματος.

πτώσεις πὺ ἀναφέραμε, οὔτε μιὰ δὲν ξεφεύγει ἀπὸ αὐτὸν τὸν παράξενον νόμον. Ὅλες ἡ γυναῖκες, ποιὲς λίγο, ποιὲς πολὺ, εἶχαν πρὸ τοῦ δείπνου μιὰ κρίσι θυμοῦ. Ἀπὸ αὐτὸ, μπορεῖ κανεὶς νὰ βγάλῃ τὸ συμπέρασμα ὅτι ὅσο νοιώθουμε τὴν πείνα, τόσο περισσότερο ἐρεθίζονται τὰ νεῦρα μας κι' ὅτι τὸ καλύτερο καταπραῦντικὸ εἶνε ἕνα πλουσιοπάροχο δείπνον. Ὁ κανόνας ὡστόσο ἔχει διάφορες ἐξαιρέσεις. Δὲν θυμώνουμε πάντα πρὸ τοῦ δείπνου, ἐπειδὴ πεινάμε. Θυμώνουμε φυσικὰ κι' ἀπὸ ἄλλες αἰτίαι. Μὰ, τὸ γενικὸ μέτρο εἶνε ὅτι ἡ μικρὴ γκρίνια πὺ παρατηρεῖται σὲ ὅλους μας συνήθως πρὸ τοῦ δείπνου, ἔχει αἰτία τὴν πείνα μὺς, ἡ ὁποία ἐρεθίζει τὰ νεῦρα καὶ συνεπῶς καὶ τοὺς ἀδένες τοῦ... θυμοῦ κι' ἔτσι τὰ βάζουμε συνήθως μετὸς ἄλλους γῶρις εἴτε αὐτοὶ νὰ φταῖνε, μὰ οὔτε κι' ἐμεῖς.

Πόσην ὥρα τώρα διαρκεῖ ἡ ἐπενέργεια αὐτῆ τῶν ἀδένων τοῦ θυμοῦ; Μετὰ ἄλλα λόγια, πόσο κρατᾶει συνήθως ὁ θυμός; Ἡ ἐπενέργεια τῶν ἀδένων, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ἡ ἐπιστήμη, εἶνε πολὺ μικρῆς διάρκειας.

Ἀπὸ τὶς 145 περιπτώσεις τοῦ δόκτορος Μέγιερ, ἡ 93 δὲν κράτησαν περισσότερο ἀπὸ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας. Μονάχα 7 διήρκεσαν μιῆ ἡμέρα καὶ μόνο 2 μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις ἔχουμε κι' ἕνα πλῆθος ἄλλες πὺ εἶνε ἐξ ἴσου ἀξιοπεριέργες καὶ ἐξόχως διαφωτιστικῆς.

Τὸ σκυλάκι πὺ δὲν ἀκούει εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίαι τοῦ θυμοῦ τῶν κοριτσιῶν.

Ἐπὶ αὐτὲς περιπτώσεις, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς πὺ ἀναφέραμε, πὺ προκαλοῦν ἐπίσης τὶς ἐκρίσεις τῶν ἀδένων τοῦ θυμοῦ; Θὰ εἴμαστε παράλογοι ἂν δίνουμε μιὰ ἀρνητικὴ ἀπάντησι. Μιὰ ἄδικη κατηγορία, τὰ μαλλιά πὺ δὲν στέκονται ἐκεῖ πὺ πρέπει, ἕνα χαμένο ραντεβού, ἡ βραδύτης τοῦ ἄσσανσέρ, τὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ μελανοδοχείου, τὸ σκυλάκι πὺ δὲν ἀκούει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του, τὸ ραδιόφωνο πὺ δὲν δουλεύει καὶ χίλιες—δυὸ ἄλλες αἰτίαι μᾶς κάνουν νὰ θυμώνουμε. Μὰ ὁ θυμός αὐτὸς δὲν εἶνε θυμός 100%. Εἶνε ἕνα «νεύριασμα», ἕνας πάρα πολὺ μικρὸς θυμός. Τέτοια «νευριάσματα» πρέρχονται συνήθως ἀπὸ ἄψυχα πρᾶγματα κι' ὄχι ἀπὸ πρόσωπα. Καμμιά ὀξεῖα κρίσις θυμοῦ δὲν προκαλεῖται ἀπὸ ἄψυχα πρᾶγματα, ὅπως τὰ

τράμ, τ' αὐτοκίνητα, τὸ κόκκινον κραγιόνι τῶν χειλῶν, τὸ καπέλο ἢ τὰ ροῦχα. Κατὰ γενικὸν κανόνα, ὅταν θυμώνουμε στ' ἀλήθεια, θυμώνουμε μ' ἕνα πρόσωπο.

Ἡ πείρα ὡστόσο μᾶς δείχνει ὅτι ἂν εἴμαστε ἐμεῖς ἡ αἰτία τοῦ θυμοῦ μιᾶς γυναῖκας, δὲν χρειάζεται διόλου νὰ φωνάξουμε εἰς βοήθειά μας τὴν ἀστυνομία ἢ τοὺς πυροσβέστες. Μιὰ γυναῖκα θυμωμένη ξεσπάει σὲ φωνές, περπατᾶει ἐπάνω-κάτω, κάνει χειρονομίας καὶ καμμιά φορὰ μᾶς φοβερίζει μετὸν ὀμπρέλλα της. Γι' αὐτὸ, τὸ καλύτερο καταπραῦντικὸ εἶνε μιὰ ψύχραιμη, ἀπαθὴς στάσις ἀπὸ μέρους μας καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἕνας γλυκὸς λόγος. Στὶς 145 περιπτώσεις μᾶς, μόνο 3 γυναῖκες ἐξαγριώθηκαν περισσότερο ἀπὸ μιὰ εὐγενικὴ ἀπάντησι. Ὅσο γιὰ τὰ συμπτώματα τοῦ θυμοῦ, σᾶς εἶνε γνωστά. Ὅταν θυμώσῃ μιὰ γυναῖκα, τὸ πρόσωπό της παίρνει ἄλλη ἔκφρασι, τὰ πόδια της χτυποῦν νευρικὰ τὸ ἔδαφος, δαγκάνει τὰ χεῖλη της, κοκκινίζει, ἀναπνέει γρήγορα κι' ὁ σφυγμός της ἐπιταχύνει τὸ ρυθμὸ του. Ἄν ὁ θυμός δὲν σταματήσῃ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον, τὰ πρᾶγματα τότε παίρνουν δυστυχῶς τὴν κάτω βόλτα. Ὅστόσο, στὶς 145 αὐτὲς περίφημες πειὰ περιπτώσεις, βλέπουμε ὅτι μόνο μιὰ θυμωμένη γυναῖκα... τραυμάτισε τὸ πρόσωπο πὺ τὴν ἔκανε νὰ θυμώσῃ. Λίγη προφύλαξις δηλαδὴ δὲν κάνει κακὸ στὶς περιστά-

Μόνο μιά νέα μένει ὀρθή.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

ΤΗΣ ΤΡΕΜΠΛΑ

Ἡ σκηνή στὴν πρώτη θέσι τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα. Ὅλα τὰ καθίσματα εἶνε πασιμένα καὶ μόνο μιά νέα μένει ὀρθή.

Εἶνε ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς Παρισινή: ξανθὴ, ὠμορφη, λεπτὴ, κοκέτα. Τὸ ἀρώμα πού ξεχνεῖται ἀπὸ τὸ κορμί τῆς, μοιάζει μὲ ἀγγελιαφόρο τῶν θελητήρων τῆς.

Μπροστά τῆς, στὸν πῶ κοντινὸ πάγκο, κάθονται κοντὰ-κοντὰ ἕνας γέρος κύριος, κομμωτὴ ἐξηνταεὶς χρόνων, μὲ ἄσπρη γενειάδα καὶ μοιδικὸ κ' ἕνας νέος ξυρισμένος εἰκοσιπέντε περίπου χρόνων. Κ' οἱ δύο, ὁ καθένας γιὰ τὴν ἡλικία του, ἀντιπροσωπεύουν τὸν τέλειο τύπο τοῦ κοιμητοῦ

κυρίου καὶ φαίνονται σὰν νὰ γῆραν μόλις ἀπὸ τὰ φηγουρίνια κάποιου μεγάλου γάρτη τοῦ Λονδίνου.

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (ἀπὸ μέσα του, κυττάζοντας τὴ νέα γυναίκα). — Θεέ μου! Θεέ μου! Πόσο ὠμορφη εἶνε! Τί μάτια! Τί στόμα! Μὰ ἐπιτρέπεται νὰ εἶνε μιά γυναίκα τόσο ὠμορφη; Πραγματικὰ, ἡ ὠμορφιά καταντάει σκάνδαλο, ὅταν εἶνε τόσο μεγάλη! Τρομερό!... Τέτοια πλάσματα εἶνε φτιαγμένα γιὰ ν' ἀναστατώνουν τὴν φτωχὴ μας καρδιά... Γιὰ νὰ μὴ συγκινηθῆ, γιὰ νὰ μὴ ἀναστατωθῆ κανεὶς, μπροστά σὲ μιά τέτοια ἀγγελικὴ ὠμορφιά, πρέπει νὰνε ἀπὸ ξύλο ἢ ἀπὸ πάγο... Πόσο θάρρος καὶ λογικὴ χρειάζεται, ἀλήθεια ὁ ἄντρας γιὰ νὰ θυμᾶται, σὲ μερικές περιστάσεις ὅτι δὲν εἶνε κτῆνος! Νά, ἐγὼ, παρ' ὅλη τὴ σοβαρότητά μου καὶ τὴ λεπτότητά μου, νοιώθω μιά ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ μιλήσω σ' αὐτὴ τὴ νέα γυναίκα! Ἴσως θὰ ἦτιν εὐγενικὸ νὰ τῆς προσφέρω ἕν πρώτοις τὴ θέσι μου... Ναι, αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ σιοχειώδης εὐγένεια... Καὶ ὅμως εἶχα ὀρκισθῆ νὰ μὴ παραχωρῶ τὴ θέσι μου παρὰ μόνο σὲ ἡλικιωμένες κυρίες, ἀπὸ τότε πού μιά κοπέλλα πῆρε τὴν εὐγένειά μου αὐτὴ ὡς ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι... Δὲν θάταν ὅμως καλύτερο νὰ τῆς παραχωρήσῃ τὴ θέσι τοῦ ὁ διπλανός μου;... Ἐτσι ἐκείνη θὰ καθότανε δίπλα μου καὶ τὰ πράγματα θὰ γινόντουσαν πιο ἀπλά... Μὰ δὲς τον, δὲν κουνιέται καθόλου... Ἄ! οἱ σημερινοὶ νέοι εἶνε πραγματικοὶ γαϊδάροι... Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δώσω ἕνα μάθημα σ' αὐτὸν τὸν ἀγενῆ θάπρεπε νὰ σηκωθῶ... Μπα! δὲν θὰ μὲ καταλάβαινε... Ἄν τοῦλάχιστον ἡ εὐγένειά μου μοῦδινε τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὴν πλησιάσω καὶ νὰ τῆς μιλήσω... Μὰ ἡ ἀλλαγὴ τῶν θέσεων δὲν θὰ μετέβαλλε καὶ τὴν ἀπόστασι πού μᾶς χωρίζει... Τότε;... Καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι ἡ νέα αὐτὴ θέλει νὰ κάτση καὶ λυπᾶται νὰ τὴν βλέπω ἔτσι ὀλόρθη... Ἄς σηκωθῶ... Μὰ ὄχι, μοῦ πονᾶνε πολὺ τὰ νεφρά...

Ο ΝΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (πού τὸν εἶχε κυριολεκτικῶς γοητεύσει ἡ ὠμορφιά τῆς νέας). — Θεέ μου!... Θεέ μου!... Ποτέ μου δὲν ἔχω δεῖ τέτοια ὠμορφιά!... Κι' ὅμως, ἕνας Θεός, ξέρει πόσες ὠμορφες γυναῖκες κυκλοφοροῦν στὸ Παρίσι. Τί γοητευτικὴ καὶ λεπτὴ ἔκφρασι πού ἔχει τὸ πρόσωπό τῆς... Καὶ πῶς ξέρει νὰ ντύνεται σοβαρά, μὰ καὶ ὑπέροχα συγχρόνως... Δὲν ἔχει, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ μὲ στείλῃ στὸν διάβολο, δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ μοῦ ξεφύγῃ... Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ξεγελάσω τὸν ἑαυτό μου,

σεις αὐτές.

Μὰ πρέπει ἀκόμα ν' ἀναφέρωμ καὶ τὶς τελευταῖες παρατηρήσεις τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος: Ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι πιστεύουμε, ὅταν θυμώνουν ἡ γυναῖκες, τ' ἄψυχα πράγματα δὲν διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο. Ἀπὸ τὶς 145 γυναῖκες μόνο ἡ δέκα ἔσπασαν ἕνα ἀνθοδοχεῖο ἢ ἕνα γυαλικὸ πού βρέθηκε μπροστά στὰ χέρια τους. Ἡ περισσότερες τὰ ἔβαλαν μὲ τὴν πόρτα. Τὸ χτύπημα τῆς πόρτας φαίνεται πῶς εἶνε ἕνα πρώτης τάξεως καταπραυντικὸ γιὰ τὶς θυμωμένες κυρίες. Ἐπίσης 16 γυναῖκες ξέσπασαν σὲ γοερά κλάματα καὶ σὲ θλαστήμιες καὶ τέλος — τί περίεργο! — μιά μόνο... ξεκαρδίστηκε ἀπὸ τὰ γέλια!...

Γιατί λοιπὸν θυμώνουμε; Ἐ, νά, γιατί ἔτσι ἀρέσει ὄχι σ' ἐμᾶς, ἀλλὰ σ' ἐκείνους τοὺς διαβολομένους ἀδένες μας.

ΠΩΛ ΜΑΡΤΙΝΕ

μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ πρόσεξε κιόλας... Γιατί νὰ μὴν κάθεται δίπλα μου, ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ γέρου; Ἐτσι θὰ μπορούσα νὰ τῆς μιλήσω εὐκόλα... Ἀλήθεια, θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ τῆς παραχωρήσω τὴ θέσι μου... Ναι, αὐτὸς εἶν' ἕνας τρόπος κοινὸς μὰ σίγουρος, νὰ τῆς ἀποδείξω τὴ συμπάθειά μου καὶ νὰ κερδίσω ἴσως τὴ δικὴ τῆς... Μπα! αὐτὸ δὲν πιάνει σήμερα πειά! Εἶν' ἕνα πολὺ παλῆ κόλπο. Κι' ἔπειτα, ὄχι μόνο θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ εἴμαστε μακριὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο, μὰ καὶ τὰ μπόρ τοῦ καπέλλου τῆς, ὅταν θὰ εἶμαι ὀρθιος, δὲν θὰ μ' ἀφήνουν νὰ τὴν βλέπω... Ὅχι, θὰ μείνω στὴ θέσι μου.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (ἀπὸ μέσα τῆς, ἀφοῦ ἔρριξε μερικὰ φευγάλεα βλέμματα στὸ νέο). — Εἶνε πολὺ χαριτωμένος αὐτὸς ὁ νέος. Μὰ κι' αὐτὸς μὲ θρῖσκει τοῦ γούστου του... Εἶνε φανερό αὐτό. Κρίμα μόνο νὰ μὴν κάθομαι δίπλα του στὸν πάγκο, ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ ἀναιδοῦς γέρου, πού μὲ κυττάζῃ ὀλοένα καὶ δὲν ἔχει τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ προσφέρῃ τὴ θέσι του... Χωρὶς ἄλλο, ἂν καθόμουν δίπλα του, αὐτὸς ὁ νέος θὰ μοῦ εἶχε μιλήσει κιόλας κι' αὐτὸ θὰ μὲ διασκέδαζε πολὺ... Θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα ὅμως κι' ἐγώ; Γιατί ὄχι; Φαίνεται ἔξυπνος καὶ μὲ καλὴ ἀνατροφή... Καὶ τί θάλεγαν οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες; Ὡ! ἐκτός ἀπὸ τὸν γέρω, ὅλοι φαίνονται ἀπασχολημένοι καὶ δὲν μὲ προσέχουν καθόλου...

(Ἡ ἐπιθυμία τῆς νὰ καθῆσῃ ζωγραφίζεται ὀλοένα καὶ πῶ πολὺ στὸ πρόσωπό τῆς).

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (ἀπὸ μέσα του πάντοτε). — Ἀδύνατον νὰ κάνω διαφορετικὰ... Ἡ εὐγένεια, οἱ καλοὶ τρόποι τὸ ἐπιβάλλουν! Ἄργησα κιόλας πολὺ νὰ τῆς παραχωρήσω τὴ θέσι μου... Ἀπὸ τὶς εὐχαριστίες τῆς θὰ καταλάβω ἂν πρέπει νὰ ριψοκινδυνέψω νὰ τὴν παρακολουθῆσω στὴν ἔξοδο γιὰ νὰ τῆς προσφέρω ἕνα τσαί. (Σημειώνεται, κάνει ἕνα βῆμα πρὸς τὴ νέα, τὴ χαιρετᾶει, ὑποκλίνεται ἐλαφρὰ καὶ ψιθυρίζει τὴν καθιερωμένη φράσι): Δεσποινίς καθῆστε, σᾶς παρακαλῶ...

Ἐκείνη σκέπτεται: «Ἐπὶ τέλους ἔ. Λέει, χαμογελώντας ἐλαφρὰ ἕνα: «Εὐχαριστῶ ἔ» καὶ πηγαίνει καὶ κάθεται.

Ἡ ἴδια χαρὰ φωτίζει ξαφνικὰ τὰ πρόσωπα τῶν δύο νέων πού κάθονται πειὰ δίπλα-δίπλα... Μερικὰ δευτερόλεπτα φθάνουν γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ μιλοῦν σὰν παλῆοι φίλοι.

Στὸν πρῶτο σταθμὸ, σηκώνονται κ' οἱ δύο... Ἐκείνη τοῦ δίνει — ἀλάνθαστος οἰωνὸς ἔρωτος — τὸ μικρὸ γαντοφορημένο χέρι τῆς καὶ πηδάει, ὕστερ' ἀπ' αὐτόν, ἔξω. «ΕΞΟΔΟΣ»

γράφει μιά πινακὴ στὸ σταθμὸ «ΕΥΤΥΧΙΑ» τὴ διαβάζουν οἱ ἴδιο νέοι. Καὶ νὰ τοι τώρα πού βαδίζουν χαρούμενοι πρὸς τὸ Παρίσι, τὸ φῶς, τὰ χαρὰ, τὸ ὄνειρο, τὸ ἄγνωστο!

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (πού ἀπ' τὸ θαγόνι τοὺς παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα). — Ὡραία μοῦ τὴν ἔφεραν... Μὰ αὐτὰ ἔχουν τὰ γεράματα!... Εὐτυχισμένα νειάτα!...

(Ἐνα δάκρυο κυλάει ἀπ' τὰ μάτια του).

TREBLA

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΜΔΡΩΝ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Βλαδίσλαος, μολονότι πολὺ γενναῖος ἄνθρωπος, ἐτρέπετο εἰς φυγὴν, ὅταν ἔβλεπε μπροστά του... μῆλα!

Ὁ φιλόσοφος Ἐράσμιος, ὅταν ἔνοιωθε τὴ μυρωδιά ψαριοῦ, κατελαμβάνετο ἀπὸ... πυρετὸ κι' ἔπεπτε ἄρρωστος στὸ κρεβάτι!

Ὁ Βάκων σὲ κάθε ἔκλειψι σελήνης... λιποθυμοῦσε!

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρίκος ὁ Α' δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ μονάχος σὲ δωμάτιο, ὅπου ὑπῆρχε γάτα!

Βαδίζουν χαρούμενοι πρὸς τὸ Παρίσι.